



רע"פ 5959/13 - זאב לאור נ' מדינת ישראל

תעבורה - חניה

var MareMakom = "רעפ 5959/13 - זאב לאור נ' מדינת ישראל, תק-על 2014(1), 4296(21/01/2014)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון רע"פ 5959/13

כבוד השופט א' שהם
זאב לאור

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום
6.6.2013, בעפ"א 50294-03-13, שניתן על
ידי כב' השופטת א' כהן

בעצמו

המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' כהן),
בעפ"א 50294-03-13, מיום 6.6.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש
על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת-גן (כב' השופט י' שקד), בחע"מ 34276-08-12,
מיום 11.2.2013.

רקע והליכים קודמים

2. למבקש נרשמה הודעת תשלום קנס (דו"ח) בגין חניה בסמוך למדרכה הצבועה באדום לבן, לפי סעיף 5(ב) לחוק העזר רמת-גן (העמדת רכב וחנייתו), התש"מ-1980. לאחר שבקשתו לביטול הדו"ח נענתה בשלילה, ביקש המבקש להישפט, במקום לשלם את הקנס. בעקבות בקשתו, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים ברמת-גן. לפי עובדות כתב האישום, ביום 22.09.2011 בשעה 12:25, החנה המבקש את רכבו בחניון המיון בבית החולים שיבא בניגוד לחוק.

3. ביום 11.2.2013, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה שיוחסה לו, ובו ביום גזר בית המשפט את דינו של המבקש, והשית עליו קנס בשיעור של 400 ש"ח. בית המשפט קבע כי מהעדויות שנשמעו בפניו ומהראיות שהוצגו לו, עולה כי המבקש החנה את רכבו בניגוד לכיוון התנועה וחסם את נתיב היציאה מהחניון. עוד קבע בית המשפט, כי בעשותו כן, אילץ המבקש את הרכבים היוצאים מהחניון לסטות לנתיב הנגדי, ובכך יצר סכנה ממשית להתנגשות בינם לבין הרכבים הנכנסים לחניון. לפיכך, קבע בית המשפט, כי המבקש החנה את רכבו בצורה מסוכנת שגרמה להפרעה ממשית לתנועה. על כן, דחה בית המשפט את טענת המבקש, לפיה הוא עמד בתנאים הקבועים בסעיף 2(א) לחוק החניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניית נכים) המתיר, בהתקיים תנאים מסוימים, לבעל תו נכה לחנות במקום בו החניה אינה מותרת. בהתאם לכך, קבע בית המשפט, כי משהוכח בפניו שהאופן בו החנה המבקש את רכבו לא עמד בתנאים הקבועים בסעיף 2(א) לחוק חניית נכים, אין נפקות לשאלה בה היו חלוקים הצדדים, על מי מוטל הנטל להוכיח עניין זה. לבסוף, דחה בית המשפט את טענת המבקש להגנה מן הצדק, מן הטעם שאין כל מימד שערורייתי בהתנהלותה של עיריית רמת-גן, במקרה הנדון. בית המשפט קבע, כי כל שהעירייה ביקשה לעשות הוא לאכוף את חוקי החניה על המבקש ולדאוג לביטחונם ורווחתם של באי בית החולים.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי, וביום 6.6.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש. בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי כי טענות המבקש נבחנו לגופן ונדחו, וכי נימוקי בית המשפט לעניינים מקומיים מקובלים עליו. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי מהראיות בתיק עולה שהמבקש החנה את רכבו בצורה שיש בה הפרעה ממשית לתנועה ואשר יצרה סכנה ממשית להתנגשות בין הרכבים היוצאים והנכנסים לחניון. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש לא עמד בתנאים הקבועים בסעיף 2(א) לחוק חניית נכים וכי לא הותר לו



לחנות במקום בו הוא החנה את רכבו. כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש לא הוכיח כי הוא הופלה לרעה בקבלת הדו"ח.

בקשת רשות הערעור

5. ביום 1.9.2013, הגיש המבקש בעצמו בקשת רשות ערעור לבית משפט זה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשתו חוזר המערער על הטענות אותן הוא העלה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים ובפני בית המשפט המחוזי. לטענת המבקש, בשל בעיות רפואיות שונות מהן הוא סובל, אשר בגינן נקבעו לו אחוזי נכות, הוא נדרש לבקר בבית החולים שיבא מספר פעמים בחודש. המבקש הוסיף וטען, כי בחניוני בית החולים קיימת מצוקת מקומות חניה מותאמים לנכים. לפיכך, טוען המבקש, כי אין זה צודק לקנוס נכים בגין חניה במקום אסור, כאשר בפועל אין די מקומות חניה מותאמים, בהם יוכלו לחנות. מטעמים אלו, נטען על-ידי המבקש, כי יש להחיל בעניינו את הסייג לאחריות פלילית הקבוע בסעיף 34א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לטענת המבקש, יש לפרש סייג זה כחל על נכים הנאלצים לחנות במקום אסור, על מנת לקבל טיפול רפואי חיוני הנחוץ להם. עוד טוען המבקש, כי הגשת כתב האישום נגדו על ידי עיריית רמת-גן, נגועה בשיקולים זרים ובאה על רקע סכסוך מתמשך בינו ובין העיריה. מטעמים אלו, גורס המבקש כי הוא זכאי להגנה מן הצדק. לדעת המבקש, מגמת הפסיקה בשנים האחרונות היא להתחשב בצרכי החניה של בעלי מוגבלויות ולהקל עמם, וכך יש לנהוג גם בעניינו. כמו-כן, נטען על-ידי המבקש, כי במקרים בהם מיוחסת לנכה חניית רכב שלא כדין, די בכך שהנכה יטען כי הוא עמד בתנאים הקבועים בסעיף 2(א) לחוק חניית נכים, על מנת להעביר אל העיריה את הנטל להוכיח כי לא עמד בהם.

לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות.

7. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית החורגות מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או במקרים בהם מתעוררים חשש לעיוות דין או תחושת אי-צדק (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982));



רע"פ 8875/13 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014); רע"פ 42/14 בן יששכר נ' עיריית תל-אביב (6.1.2014)).

8. המקרה מושא הבקשה, אינו מעורר כל שאלה משפטית עקרונית ולא מתעורר בו חשש לאי-צדק או עיוות דין שנגרמו למבקש. מדובר במקרה פשוט בו הוכח בפני בית המשפט המוסמך, כי המבקש החנה את רכבו שלא כדין ובאופן שיש בו משום הפרעה ממשית לתנועה וסיכון לרכבים אחרים. בנסיבות אלה, הפעילה העירייה את סמכותה להפסיק את ההפרעה שיצר המבקש, ונהגה עמו בהתאם לדין. לפיכך, המקרה מושא הבקשה אינו אכסניה נכונה לשאלות אותן מעלה המבקש, במסגרת בקשתו.

9. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. אשר לטענתו של המבקש כי אין זה הוגן לקנוס נכה הנדרש לחנות במקום אסור, מקום בו לא סופקו די מקומות חניה לנכים לחנות בהם, הרי שהמחוקק נתן מענה למצבים מעין אלו בהסדר הקבוע בסעיפים 2 ו-3 לחוק חניית נכים. על פי הסדר זה, בעל תו חניה לנכה, העומד בתנאים הקבועים בחוק, רשאי לחנות במקומות אשר ככלל החניה בהם אסורה, וזאת ככל שלא מצא מקום חניה מותאם או מותר אחר, בו יוכל לחנות. אחד התנאים הקבועים בהסדר הוא כי הנכה יחנה את רכבו באופן שאין בו הפרעה ממשית לתנועה. תנאי נוסף הוא שהחניה לא תיצור סיכון לעוברי הדרך. בנידון דידן, הוכח כי המבקש לא עמד בתנאים אלו. לפיכך, המבקש לא היה רשאי לחנות היכן שחנה, ועל כן גם לא מתעוררת בענייננו כל שאלה פרשנית או עקרונית לגבי הסדר החניה המיוחד הקבוע בחוק חניית נכים (השוו, רע"פ 5273/13 גיא נ' מדינת ישראל (9.5.2013) ורע"פ 1300/13 ורקשטל נ' מדינת ישראל (9.5.2013)).

10. מטעמים אלו, גם לא מתעוררת בענייננו השאלה אותה מעלה המבקש בבקשתו, לגבי נטל ההוכחה, מקום בו ישנה מחלוקת בשאלה האם הנכה עמד בתנאים הקבועים בסעיף 2(א) לחוק חניית נכים. כפי שציין בית המשפט לעניינים מקומיים, משהוכח שהמבקש לא עמד בתנאים הקבועים בהסדר, השאלה על מי מוטל הנטל להוכיח עניין זה אינה רלבנטית. עוד בהקשר זה, יש לציין כי גם בבקשה אותה הגיש המבקש לבית משפט זה, הוא אינו חולק על קביעתו העובדתית של בית המשפט לעניינים מקומיים, לפיה הוא החנה את רכבו בצורה מסוכנת שגרמה להפרעה ממשית לתנועה.

11. אשר לטענתו של המבקש, כי ההחלטה להעמידו לדין נגועה בשיקולים זרים ובאה



על רקע סכסוך בינו לבין עיריית רמת-גן, מקובלות עליו קביעותיהן של הערכאות הקודמות כי המבקש לא הביא ראיות המוכיחות טענה זו. כמו-כן, המבקש לא הניח תשתית ראייתית לכך שבשעת המעשה חל עליו סייג הצורך, הקבוע בסעיף 34א לחוק העונשין. לפיכך, אינני רואה מקום להידרש לטענת המבקש לעניין פרשנותו של סייג זה, בהקשר לנכים החונים במקום אסור לצורך קבלת טיפול רפואי.

12. לאור האמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ' בשבט התשע"ד (21.1.2014).

ש ו פ ט